

Leven voor het welzijn van de mensheid is de eerste stap. De zes deugden (Pāramitā's) in praktijk brengen is de tweede.
H.P.Blavatsky in Stem van de Stilte blz. 31.

Universele Mysterie Taal en haar betekenis.

De betekenis van deze Universele symbolen zijn door Katharine Tingley mondeling uitgegeven aan haar studenten van "The School for the Revival of the Lost Mysteries of Antiquity" (SRLMA) in Point Loma.

Dr. Henry T. Edge heeft aan de hand van de stenografische verslagen van deze bijeenkomsten een serie artikelen over deze symbolen samengesteld en gepubliceerd in The Theosophical Forum van januari 1936 t/m maart 1937.

DE CHRISTUS.

We raden de lezer (es) aan alvorens dit onderwerp te beginnen, eerst het symbool "Het Kruis" te bestuderen.

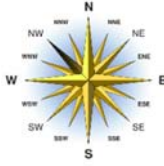
Het lijkt misschien vreemd dat we dit onder de symbolen opnemen maar we willen ons niet beperken tot diegenen die als afbeeldingen kunnen worden getkend, de Christus als symbool heeft een betekenis in het kruis (zie artikel het kruis).

Christus kan zijn voor veel mensen de naam van een bepaalde persoon zijn, maar het staat voor een universeel idee. Christus is het "vleesgeworden Woord" genoemd in Johannes, 1:14: "Het Woord is vlees geworden en woont tussen ons."

In het begin van deze evangelie hebben we een fragment van gnostische leer, die het christendom verbindt met de ouderlijke bron in de wijsheidreligie. "In den beginne was het Woord en het Woord was bij God, en het Woord was God. . . . In het Woord was leven. En het leven was het licht der mensen "Dit is het oorspronkelijke leer van de oude wijsheid. De Logos (Word) is een creatieve uitstraling van de hoogste goddelijkheid, hij is tegelijk één en veel, hij heeft zijn troon in de harten van alle mensen.

De mens is dus in zijn diepste wezen een god, maar deze god is "vlees" geworden, de mens als een onsterfelijke ziel is gevangen in een sterfelijk lichaam. De Jezus van de evangeliën dringt aan op deze waarheid in veel bekende passages, hij spreekt meestal over de hoogste goddelijkheid als de Vader, en over het **woord of de logos als de Zoon**. Met dit idee in het achterhoofd kunnen we zien dat zo de leer van Jezus was: hij wilde de mensen laten zien hoe zij hun eigen redding konden bereiken met een beroep op hun eigen goddelijkheid, door in zijn voetsporen te volgen.

Maar dit is vervallen in het dogma dat de mens van nature slecht is en dat hij alleen kan worden gered door het geloof in deze ene specifieke godmens, Jezus van Nazareth. De Jezus van de evangeliën is een karakter, deels fictief, deels symbolisch, opgebouwd rond

Leven voor het welzijn van de mensheid is de eerste stap. De zes deugden (Pāramitā's) in praktijk brengen is de tweede.
H.P.Blavatsky in *Stem van de Stilte* blz. 31.

een actuele en werkelijke persoonlijkheid van wie de identiteit is begraven onder een verwarring van historische en traditionele feiten. Hoewel ieder mens een incarnatie is van het goddelijke zijn er sommigen in een betekenis speciaal. Dit zijn de mensen die in hun individuele evolutie verder zijn ontwikkeld dan het punt wat bereikt is door de gemiddelde mens van de deze tijd, en die in de wereld komen in tijden van geestelijke duisternis, om de oude wijsheidreligie te onderwijzen.

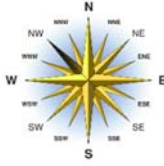
Zulke leraren zijn de Christussen van de wereld en we vinden ze in de religies van India, Egypte, het oude Amerika en elders, in essentie gelijk aan de verhalen van het evangelie. De Heiland is geboren door de Heilige Geest van een menselijke maagd, wordt in verzoeking gebracht, overwint, wordt gekruisigd op een kruis, begraven voor drie dagen, en herrijst weer op.

Een dergelijke feit kan gemakkelijk door iedereen worden vastgesteld maar het zou in dit artikel te ver afleiden om alle gevallen op te sommen. Ze zijn te vinden in de Geheime Leer en andere theosofische geschriften ze zijn bekend aan een aantal vooraanstaande christelijke schrijvers, voor wie ze veel aanleiding van verwondering heeft gegeven. Het volstaat om hier te zeggen dat het verhaal in de bijbel en in de kerkelijke leer maar een gedeeltelijke weergave is van een leer dat zowel oud en als overal verspreid is en wat we hiermee onder de aandacht willen brengen.

Het is niet ons belang om het christendom te kleineren maar alleen het herstel van de oorspronkelijke waardigheid van waaruit de leer is gekomen. Het enige wat we hier ter discussie stellen is de claim over de originaliteit en besliste exclusiviteit van de christelijke leer. En het is alleen maar heel goed in deze tijd van algemene vermenging van de menselijke rassen, dat er een bredere en meer tolerante houding bestaat ten aanzien van de vorderingen van andere religies.

Het kernpunt in deze zaak is de individuele verantwoordelijkheid van ieder mens voor zijn eigen redding. Hier kan worden tegengeworpen dat het is aanmatigend en goddeloos is om de kracht van de mens op te zetten tegen die van zijn goddelijke verlosser, de enige zoon van god, maar ook hier komen we op een wezenlijk verschil tussen de oorspronkelijke leer en de vervormde en verwrongen leer zoals dat tot ons is gekomen. De vervormde en verwrongen vorm vertelt ons dat de mens in wezen verdorven is, als gevolg zo wordt gezegd door de zonde van Adam, en dat hij dus constant de bijzondere genade van een verlosser nodig heeft om zijn redding veilig te stellen.

Maar theosofie zegt dat de mens in wezen goddelijk is en zo was inderdaad oorspronkelijk ook de leer van Jezus, en omdat hij goddelijke is en zichzelf moet redden door zijn eigen innerlijke goddelijkheid. De leer dat de mens wordt gered door de goddelijke liefde en genade, en ondanks zijn eigen onvolmaakte houding mag heel troostend zijn, maar het is zowel onrechtvaardig als onmenselijk. De wet geldt dat we moeten oogsten wat we wij hebben gezaaid en als de dood ons berooft van de mogelijkheid van het betalen van onze schulden aan de samenleving in het dit leven, dan zullen we de mogelijkheid moeten krijgen om dit in een van onze komende levens te voldoen.

Leven voor het welzijn van de mensheid is de eerste stap. De zes deugden (Pāramitā's) in praktijk brengen is de tweede.
H.P.Blavatsky in Stem van de Stilte blz. 31.

De Christus aan wie we om hulp vragen is de Christus in ons, ons eigen hogere zelf. De geest in de mens, Manas, is zijn intelligentie, neutraal op zich, en gekleurd door dat waarmee het wordt verbonden. Wanneer het verbonden is met het aardse hartstochtelijke deel van onze natuur, wordt onze geest het lagere persoonlijke zelf, wat op gespannen voet staat met de andere zelfden, en die ons weg voert van het ware pad in het leven.

Maar ieder mens heeft het Buddhi beginsel in zich, de goddelijke wijsheid, en als *manas* zich daarmee verbonden heeft hebben we het hogere zelf dat is onze redder. Er wordt geleerd dat de mens oorspronkelijk was gemaakt als een dierlijke ziel die later werd geïnspireerd door de adem van goddelijkheid en een potentiële god zo gemaakt. Dit is de ware goddelijke incarnatie dit is de Christus in de mens.

Maar de Christus ligt begraven, latent, ongemanifesteerde, tot het tot activiteit wordt geroepen door onze eigen wil. Zoals is opgemerkt het symbool van de Christus aan het kruis, of beter gezegd: het kruis met daarboven de cirkel wat voor het teken van de planeet Venus staat. In de symboliek van de zeven heilige planeten staat Venus in de richting van de Aarde in dezelfde verhouding als het hogere zelf staat tot het lagere zelf. De cirkel staat voor goddelijkheid, het "Woord" staat voor het kruis, zodat de hele symbool staat voor de "vleesgeworden Woord", dat tussen ons woont.

Het mysterie van de Christus is dan ook dat van het goddelijke vermogen wat afdaalt in de stof, met het doel om actief te zijn in de lagere rijken van de natuur. De goddelijke kracht is het eerste opgeofferd want haar uitstraling wordt verduisterd zijn stem verstomd te midden in de onrust van het materiële leven en de zelfzuchtige passies. Maar het is de mens zijn verlosser en het moet vroeg of laat oprijzen uit de tombe, de ware opstanding wanneer de mens volledig bewust wordt van zijn eigen goddelijkheid.

Dit kan voor een individuele mens op elk gewenst moment plaatsvinden, en voor de mensheid als geheel in het juiste cyclische tijdperk van de toekomst. Wanneer een mens, als de Christus in hem verzezen is, geperfectioneerd is, is hij in staat om in de wereld voort te gaan als een leraar, hetzij een van die leraren waarvan de aanwezigheid verborgen is, of een van de grote grondleggers van religies, of misschien de grondlegger van een aantal grote filosofische scholen zoals die van Pythagoras en Plato.

Dus het symbool van de Christus betekent dat dit plaats kan vinden in het leven van elk mens, of het kan betekenen van een bepaalde manifestatie van goddelijkheid, zoals het geval met Boeddha of de mysterieuze leraar op wiens onbekende leven **de legende van Jezus van Nazareth** is gebouwd.

Vertaald uit The Theosophical Forum met toestemming van de uitgever The Theosophical University Press.

Deel dit artikel met een vriend of vriendin.